

Fra den VII internationale Kongres for Kriminalantropologi.

(Köln 9.—13. Oktober 1911).

Der har været rejst Tvivl om, hvorvidt der var Grund til at opretholde de internationale kriminalantropologiske Kongresser, nu da Kriminalantropologiens Erfaringer saa at sige er blevne Fællesejendom og mere eller mindre bliver stillede under Debat paa andre internationale Stævner, først og fremmest naturligvis paa Kriminalistmøderne, men ogsaa delvis paa de penitentiære og de psykiatriske Kongresser. Særlig kunde der da være Tale om at lade de kriminalantropologiske Kongresser gaa op i de kriminalistiske, der absolut er dem, der nærmest behandler stærkt beslegtede eller endog ganske de samme Emner som de kriminalantropologiske. Naar man imidlertid har haft Lejlighed til at overvære nogle af disse internationale Stævner, hvor Jurister og Læger mødes til fælles Arbejde for sociale Reforme, og som i Rækkefølge strækker sig fra de penitentiære, der aldeles overvejende søges af Jurister, gennem de kriminalistiske og de kriminalantropologiske til de psykiatriske, hvor Jurister kun sjældent sees, opdager man snart, at de kriminalantropologiske Kongresser har deres eget Publikum, af hvilket en stor Del, væsentlig bestaaende af Jurister, vel regelmæssig møder ved de internationale kriminalistiske Kongresser, medens den største Del, og da navnlig Læger, aldrig træffes der. Der møder som Regel mange Jurister ved de kriminalantropologiske Kongresser, kun meget faa Læger ved de kriminalistiske. Heraf følger, at de behand-

lede Emner, selv om de er fælles, paa de kriminalantropologiske Kongresser faar en mere alsidig, en mere naturvidenskabelig Behandling. Det kommer her til den virkelig indgaaende Forhandling mellem Jurister og Læger, som er nødvendig, hvis de praktiske Resultater skal blive tilfredsstillende for begge Parter og til Gavn for Samfundet. Og saa har de kriminalantropologiske Kongresser den Fordel, at Deltagerne er relativt faa, det videnskabelige Arbejde, hvis Værd som Regel staar i omvendt Forhold til Deltagernes Antal, mere intenst, og det selskabelige Samkvem, som en international Kongres altid medfører, mere fortroligt. Forhandlingerne paa de videnskabelige Møder bliver langt mere venskabelige, naar man staar overfor en Modstander, som man Aftenen iforvejen har siddet fornøjelig sammen med ved Bordet. Jeg har overværet de 3 sidste kriminalantropologiske Kongresser, men jeg har her ingensinde oplevet de mere eller mindre pinlige Sammenstød mellem Jurister og Læger, som ellers næsten synes uundgaaelige, hvor disse to Parter mødes til Forhandling. —

Kongressen, som var fortrinlig organiseret af Professor *Aschaffenburg* (Køln) og Professor *Sommer* (Giesen), talte vel et Par Hundrede Medlemmer, af hvilke den største Del deltog i Arbejdet. Som rimeligt er, var Tyskland stærkest repræsenteret. Herfra var bl. a. mødt: v. *Liszt*, *Krohne*, v. *Mayr*, *Aschrott*, *Mittermaier*, *Leppmann* og *Cramer*. Fra Østerrig var mødt *Stransky* og *Gleispach* (Prag), fra Frankrig *Charpentier*, *Martin* (Lyon), *Kéramal* og *Serieux*, fra Italien *Ferri*, *Carara* og begge *Lombrosos* Døtre, hvoraf den ene er gift med *Lombrosos* Efterfølger i Turin *Carara*, den anden med Historikeren *Ferrero*, fra Holland *van Hamel*, *Fader* og *Søn*, *Engelen* og *Meyers*, fra Belgien *Vervaeck* og de *Rykere*, fra Luxemborg *Brüch-Faber*, fra Sverrig *Thyrén*, *Frey-Svensson*, *Göranson* og *Kinberg*, fra Norge *Evenesen*.

Forhandlingsemnerne var rigelige, og selv om — som altid — en Del af Indlejerne eller Referenterne udeblev (saaledes Garofalo, Ottolenghi, Zuccarelli, Maus, Gonne), var Materialet saa rigeligt, at det var vanskeligt at overkomme det hele. Kongressen aabnedes ved et Møde i Gürsenich med en Tale af Aschaffenburg, hvorefter de forskellige Landes Delegerede bragte deres Hilsen. Derpaa talte Sommer, hvorefter den tredje Indbyder til Kongressen, Kurella, holdt en Mindetale over Lombroso. Sluttelig holdt Ferri et særdeles letløbende Foredrag om det tyske, østerrigske og schweitziske Straffelovsudkast fra et kriminalantropologisk og -sociologisk Synspunkt. I de følgende Møder, der alle holdtes i Kölns imponerende Handelshøjskole, drøftede man de sædvanlige Emner: Forbryderske Børns Behandling, farlige sindsyge Forbrydere — hvor Evensen tog til Orde for ogsaa at internere de periodisk sindsyge Forbrydere i de frie Intervaller, medens Kinberg talte om den obligatoriske retspsykiatriske Undersøgelse —, den ubestemte Dom, hvor bl. a. Professor Thyrén var Referent, og de saakaldte mindre tilregneliges Behandling. Endvidere forelaa der til Forhandling forskellige Spørgsmaal vedrørende Kriminalpoliti og Fængselsvæsen. Sommer og Mittermaier behandlede Kriminalpsykologiens nuværende Standpunkt. Overlæge Hans Maier (Zürich) talte om Sterilisationen af kriminelle (foretaget c. 20 Gange i Schweiz), en Procedure, som Sommer protesterede imod fra Arvelighedslærens Synspunkt, v. Hamel af etiske Hensyn, »Anlægets og Milieuets Indflydelse paa Forbrydelsen« fik en noget stedmoderlig Behandling, idet Indlederen — Garofalo — ligesom ved sidste Kongres i Turin havde meldt Forfald. Man maatte da indskrænke sig til et Par mere perifere Punkter af det store Spørgsmaal, idet de Rykere (Bryssel) docerede sit Yndlingstema: Tjenestetyendets Kriminalitet, og Rosenfeldt (Münster) talte om Sammenhængen mellem Race og Forbrydelse.

Man havde fra Kongressens Program saavidt mulig holdt Spørgsmaal borte, som kunde sætte Sindene i for stærk Bevægelse, og først og fremmest da søgt at undgaa al Diskussion om »den fødte Forbryder«. Det forhindrede imidlertid ikke Lombrosos Svigersøn, Carara, og hans Datter, Gina Lombroso-Ferrero, i lejlighedsvis at slaa Lombrosos Theorier fast som Kendsgerninger og at give ham Æren for alle Fremskridt paa Kriminalpolitikens Omraade Verden over, hvad Forsamlingen af Pietetshensyn godmodig fandt sig i. Derimod har Ferreri, som talte ofte og længe og om alle mulige Emner, efterhaanden lært, hvor langt han kan vove sig ud uden Protest. Han fik da ogsaa efter sit Foredrag om Straffelovsudkastene vedtaget en Resolution saalydende: »Efter at have diskuteret det schweitziske, tyske og østerrigske Udkast til en Straffelov konstaterer Kongressen med Tilfredshed, at disse Lovarbejder gør paaskønnelsesværdige Forsøg paa en systematisk Anvendelse af Kriminalantropologiens og -sociologiens Resultater til Støtte for Samfundets Forsvar mod Kriminaliteten«, skønt Lombroso-beundrereren Kurella ved sin Kommentar nær havde ødelagt det Hele; ialfald erklærede v. L i s z t, at han vilde stemme for Resolutionen »tiltrods« for Kurellas Motivering.

Til Kongressen var knyttet en — ogsaa for ikke-Deltagere tilgængelig — Udstilling af kriminalantropologiske Genstande, som fik en betydelig Interesse ved de store Samlinger, som Berlins og Hamborgs Politimyndigheder havde sendt. Forskellige psykiatriske Kliniker (Køln, Giessen, Bonn) og Anstalter for sindsyge Forbrydere saavel som et enkelt retsmedicinsk Institut (Turin) havde leveret værdifulde Ting. Mest interessant var vel nok det af den bekendte By- og Retskemiker i Düsseldorf Dr. L o o c k udstillede instruktivt ordnede Materiale til Oplysning af forskellige celebre Forbrydelser, særlig Mord- og Falsksager.

Som ellers ydede Kongressen foruden de sædvanlige Festsigheder, deriblandt en Fest, som Byen Köln gav i »Gür-

senich's Festsal, Lejlighed til at besøge forskellige Sinds-
sygeanstalter, Kliniker, saaledes S o m m e r s bekendte Kli-
nik i Giessen, Fængsler o. l. Kongresarbejdet levede mig
kun Tid til at besøge Fængslet i Köln og Arbejdsanstalten i
Brauweiler.

F æ n g s l e t i K ø l n, som baade er Detentions-, Vare-
tægts- og Straffefængsel for kortere Straffe, og som har
Plads til 600 Mænd og 250 Kvinder, er gammelt og har bl. a.
fælles Spadseregaarde, ligesom det opbevarer sine kvindelige
Detentionsarrestanter i nogle minimale, mørke Rum ligesom
Natcellerne i de skandinaviske Strafanstalter, etc. Dog synes
Arbejdet at være sat godt i System, og i Køkkenet — der
var ét for Kvindefængslet og ét med tilknyttet Bageri for
Mandsfængslet — anvendes kun Fanger. Til Fængslet er
knyttet en Sindssygeafdeling, hvor sindssyge mandlige Fan-
ger fra Rhinprovinsen og delvis ogsaa fra de omgivende
Provinser behandles og observeres. Behandlingstiden er nor-
malt 6 Maaneder; er Fangen til den Tid helbredet, sendes
han tilbage til Strafanstalten; skønnes han at være uhel-
bredelig, overflyttes han til en Sindssygeanstalt. Synes der
imidlertid efter de 6 Maaneders Forløb endnu at være Haab
om Helbredelse, kan Opholdet forlænges i yderligere 6 Maa-
neder. Opholdet i Afdelingen fradrages Straffetiden. Afde-
lingen, der er normeret til 25 Patienter, men i Øjeblikket
rummer 33, er ligesom Fængslet noget gammeldags ind-
rettet med en ret mangelfuld Ventilation; dog synes man
saa vidt mulig at gennemføre Vagtafdelingsbehandlingen.
Der er 1 Overopsyn og 7 Opsyn, der alle er uddannede i
Sindsygepleje; men sunde Fanger anvendes i ret stor Maale-
stok ved Rengøring og anden Husgerning. Man har gjort
den Erfaring, at Opsynspersonalet helst af og til delvis maa
fornyes fra Fængslet, »da det let bliver nervøst under Tje-
nesten i Afdelingen«.

Langt større Interesse havde Besøget i B r a u w e i l e r,
som er en med et Forvaringssted for sindssyge Forbrydere
sammenknyttet Arbejdsanstalt, hvis ældste Del er en Kirke

og Klosterbygninger fra det 11.—12. Aarhundrede. Anstalten, der ligger c. 14 Kilometer fra Köln og bedst naaes i Automobil, hedder: »Die Rheinischen Provinzialanstalten in Brauweiler«, idet den egentlig bestaar af 3 selvstændige Anstalter: en Provinsial-Arbejdsanstalt, en Fattigafdeling og et Forvaringshus for sindssyge. Indtil Oktober 1911 fandtes her ogsaa en i 1901 oprettet Tvangsopdragelsesanstalt.

Fattigafdelingen med 50 Pladser optager arbejdsuduelige Mænd for hele Provinsen; Optagelsen er frivillig, og Klientelet skifter derfor hurtigt. Ogsaa Mænd, der er umyndiggjorte paa Grund af Drikfældighed, kan med Formyndereus Billigelse indlægges her, men anbringes da paa Sygeafdelingen.

Forvaringshuset for sindssyge er bygget 1906—08 og har til Formaal at optage almenfarlige sindssyge og samtidig tjene til Observationssted for de Beboere af Arbejdsanstalten Brauweiler, som er mistænkte for Sindssygdom. Det skal supplere det i 1895 ved Provinsial Helbredelses- og Plejeanstalten i Düren indrettede Forvaringshus for sindssyge Forbrydere (der var bestemt for 48 Patienter), hvilket som bekendt viste sig ufyldstgørende. At man dog ikke i Rhinprovinsen har opgivet at behandle de farlige sindssyge i Sindssygeanstalter, sees af, at et Forvaringshus skal indrettes ved Provinsial Helbredelses- og Plejeanstalten, som for Tiden bygges i Bedburg ved Cleve. Grunden til, at man har knyttet et Forvaringshus for sindssyge til en Arbejdsanstalt, har aabenbart dels været økonomiske Hensyn, idet Huset væsentlig er bygget ved Arbejdsanstaltens egne Kræfter og har fælles Økonomi med denne, dels ogsaa den Omstændighed, at man i høj Grad trænger til at have et Observationssted knyttet til Arbejdsanstalten, af hvis Beboere man regner, at 60 pCt. er aandelige eller legemlige Undermaalere. Overflytningen til Afdelingen foretages for de fra Arbejdsanstalten til Observation indlagtes Vedkommende af Lægen, for de øvrige sindssyges Vedkommende af Provinsstyrelsen. Denne har ogsaa Overtilsynet med Afdelingen, som har

Plads til 60 Patienter (rummede i Øjeblikket 63), og som iøvrigt er undergivet de samme lovmæssige Forskrifter som Rhinprovinsens andre Helbredelses- og Plejeanstalter. Den har sin egen Forvaltning, og Lægen synes at have en ret selvstændig Stilling, skønt Arbejdsanstaltens Direktør er Forstander for den. Foruden en Reservelæge er der ved Afdelingen ansat 1 Overopsyn, 7 Opsyn og 13 Hjelpeopsyn, som alle er uddannede i Sindssygepleje. Lokalerne, der er særlig godt sikrede udadtil, bestaar i hver af de 2 Etager af 4 Dagrum, 3 Sovesale med ialt 16 Pladser, 2 Vagtsale med hver 8 Pladser samt 8 Enkeltceller, hvoraf 4 for meget urolige Patienter. I Kælderen findes 4 store Arbejdsrum. Der er 16 Badekar, fordelt i 8 Rum. De syge beskæftiges foruden med Husgerning med Konvolutklistren, Garnspolen, Maatte- og Stolesædefletning.

Selve Arbejdsanstalten er Rhinprovinsens eneste Anstalt til Optagelse af mandlige og kvindelige Korrigender, som for de i § 181 a og 361 Stk. 1—8 anførte Forseelser eller Overtrædelser ved Siden af en Fængselsstraf har faaet Henvisning til Landpolitimyndighederne, og som derfor i Henhold til Regeringspræsidentens Bestemmelse er indsatte til »Nachhaft«. Denne er af mindst 6 Maaneders, højst 2 Aars Varighed og fastsættes af Regeringspræsidenten under Hensyntagen til Antallet af tidligere Straffe og de indsattes øvrige personlige Forhold. Den gennemsnitlige Varighed er 14 Maaneders. Anstalten, der egentlig er bestemt for 1200 mandlige og 200 kvindelige Korrigender, kan optage indtil 1500 Mænd og 300 Kvinder. Befolkningen deler sig i 2 Hovedgrupper. Den ene bestaar af de professionelle og vanemæssige Bellere og Vagabonder, som tildels under Indflydelse af Arv og Opdragelse, tildels paa Grund af Letsindighed, Hang til Lediggang, slette huslige Forhold etc. er blevne fremmede for Arbejdet og ikke har Villiekraft nok til at skaffe sig en til deres Forhold passende Beskæftigelse. Mange af dem er legemlig og aandelig nedbrudte, og den allerstørste Del af dem er Alkoholister. Disse Folk, der ved Indsættelsen er i

en Alder af gennemsnitlig 45 Aar, er i Almindelighed lette at styre og arbejder villigt og flittigt. Den anden Hovedgruppe bestaar af dem, der er indsatte for Alfonseri. Disse er mest unge, kraftige Folk, som har en udpræget Hang til Lediggang og Vellevenet. De tilhører i Reglen den svære Kriminalitet, og selvom de ofte arbejder ganske flittigt i Arbejdsanstalten i det Haab snart at slippe ud, repræsenterer de dog et vanskeligt disciplineret Element, som virker skadeligt paa de andre Korrigerende. Det er ogsaa med dem for Øje, at man nu i Anstalten (ved egne Kræfter) er ved at opføre en Isolationsbygning med 200 Celler. De indsatte Kvinder er i Reglen offentlige Fruentimmere, for en mindre Del drikfældige Landstrygersker.

For største Delen beskæftiges Korrigerende i fælles Arbejdssale og ligger om Natten paa Fællestuer. Der findes dog 48 Enkeltceller for Mænd og 45 for Kvinder samt 138 Jern-Sovekøjer for Mænd og 42 for Kvinder, som man frygter for kan udøve en skadelig Indflydelse paa de andre, eller som vil undvige.

Straffuldbyrdelsen er i Arbejdsanstalten ikke meget forskellig fra den i Strafanstalten. Dog træder Momentet Arbejdstvang i Forgrunden i Forhold til Forbedringshensynet. Der bliver forlangt en til hver enkelts Legemskræfter svarende Arbejdsydelse, og denne bliver om fornødent fremtvungen ved Disciplinærmidler. Derved at en stor Del af Korrigerende beskæftiges ved Udearbejde, endog fjernt fra Anstalten, skabes en Slags progressivt Stråfsystem. Undvigelser fra selve Anstalten er, uagtet Sikkerhedsforanstaltninger ved Døre og Vinduer etc. er forholdsvis ringe, ikke hyppige. Derimod undviger de Korrigerende, der er sendte ud paa Arbejde udenfor Anstalten, ikke sjældent. Disciplinærstraffene er de samme som i Fængslerne; legemlig Tugtelse er udelukket.

Af den sædvanlige Kost er Kødning udelukket, og dog siges det, at Korrigerendes Sundhedstilstand i det Hele er god. Enkelte Korrigerende faar dog en Art Mellemkost,

ved hvilken der 3 Gange ugentlig i 4 Uger ad Gangen gives 150 Gram Kød. Der findes en ret stor Sygeafdeling for hvert Køn (96 Senge for Mænd og 20 for Kvinder), men Sygeligheden er ikke stor, idet der i 1910 ved en Middelbelægning paa 1140 Mænd og 194 Kvinder kun gennemsnitlig fandtes 27 Mænd og 5 Kvinder paa Sygeafdelingen. 13 Mænd og 2 Kvinder døde.

Resultaterne af Opholdet i Arbejdsanstalten synes at være mindre gode, uagtet Fængselselskaberne saavidt muligt træder hjælpende til ved Løsladelsen og anbringer de paagældende i Pladser. Selv efter et Ophold paa 2 Aar indtræder oftest snarlig Tilbagefald som Følge af den tilstedeværende aandelige eller legemlige Nedbrudthed og navnlig Alkoholismen.

Arbejdsanstaltens Berettigelse maa da navnlig søges deri, at den for et længere Tidsrum sikrer Samfundet mod en stor Del farlige eller dog snyltende Individuer og tvinger dem til at yde Samfundet et produktivt Arbejde. Og Arbejdet maa i Brauweiler siges at være sat fortrinligt i System; det ydes dels i selve Anstalten, dels udenfor denne for andre alménnyttige Institutioner, i sidste Linie ogsaa for private.

En stor Del Korrigerer (c. 160) anvendes i Anstaltens Økonomi, navnlig ved Husgerningen, som Skrivere, Kokke, Bagere, Barberer, Røgttere, Fyrbødere, Murere osv.; ca. 540 er stadig beskæftigede ved Arbejde i det fri: ved Bygning af Provinsialanstalter, ved Hededyrkning, Vejarbejder for Kommuner o. l. I Sommermaanederne bliver der udsendt 18 Hold, hver bestaaende af 12 Korrigerer og 1 Opsyn, for at udføre Vedligeholdelsesarbejderne ved de offentlige Veje i næsten hele Provinsen. Da Holdene ofte maa skifte Station, har man til Brug for dem en hel Række Rejsevogne, af hvilke en tjener som Køkken og Spiserum, en anden som Soverum for Korrigerenderne og Bolig for Opsynet. Ogsaa ved Teglværks- og Markarbejder i Nærheden af Anstalten er en stor Del Korrigerer beskæftigede hele Aaret rundt.

Mest Vægt lægges der dog paa Industrien, og det er for-

bavsende, hvilket betydeligt Arbejde, der bliver ydet paa dette Omraade. Der drives i udstrakt Maalestok Snedkeri, Maleri, Smederi, Væveri, Skræderi, Skomageri, Papirindustri (Trykkeri, Bogbinderi) etc. Værkstederne er store og lyse og forsynede med de mest moderne Indretninger.

Intetsomhelst Arbejde er Entreprise, men alt foretages af selve Anstalten, som faar Arbejdet betalt af Provinsen eller de Kommuner, for hvilke Arbejdet udføres. Arbejdslønnen er dog selvfølgelig lavere end for frie Arbejdere, og desuden gives der 15—20 pCt. Rabat paa alt Arbejde, der udføres for Provinsens Institutioner, for hvilke ogsaa den væsentligste Del af Industriarbejdet udføres — til den ny indrettede Sindsygeanstalt i Bedburg ved Cleve har Brauweiler saaledes leveret for 750,000 Mark Arbejde. Da der ikke beregnes nogen Arbejdsløn for de Korrigender, der er beskæftigede ved selve Anstaltens Økonomi, bliver Arbejdslønnen pr. beskæftiget Dag for Mænd og Kvinder gennemsnitlig ikke højere end 1 Mark. Hele Arbejdslønnen for 1910 beløb sig til 511,944,⁷⁹ Mark. Heraf faar Korrigenderne et Beløb, der varierer fra 3 til 20 Pf. pr. Arbejdsdag, hvilket Beløb dels anvendes til Extraforholdigheder, dels lægges op til Losladelsen. Korrigenden faar da udbetalt saa meget, at han kan leve et Par Dage, medens Resten gives til det Fængselselskab, som har paataget sig at sørge for ham. Ved den relativ lave Arbejdsløn kan Anstalten ikke bære sig selv, men maa have et Tilskud af Provinsialstyrelsen paa c. 215,000 Mark aarlig eller c. 42 Pf. pr. Dag og Individ.

Brauweiler ledes af v. J a r o t z k y, som tidligere har været Direktør for Strafanstalten Anrath, og som i fuldeste Maal gør Indtryk af at være i Besiddelse af den Dygtighed, Interesse og Førstaaelse, som en saa stor og betydningsfuld Virksomhed kræver.

Christian Geill.